

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמִים וְאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוּמָד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק י"ז

קוֹנְטֵרְס 437

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמוֹ"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

קסה

מֶלֶךְ עֲלִיּוֹן בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ, בְּהִתְלַהֲבוֹת וַיְחִוֵּדִים, כְּמַעַט שֶׁלֹּא נִמְצָא בִּימֵי הַתְּנָאִים כְּךָ. (מגלת סתרים).

(עֶשֶׂר קִדְשוֹת מִעֲרַכְתָּ ט' הֶרֶב הַקְּדוֹשׁ מוֹרְנוּ הֶרֶב רַבִּי יְצַחֵק אֵיזִיק מִקְאֵמָרְנָא)

ז. תִּפְלְתוּ הִיְתָה בְּדַבְּקוֹת נִפְלְאָה, וּפְעַל הֶרְבֵּה בְּתַפְלְתוֹ לְטוֹבַת יִשְׂרָאֵל. הוּא כּוֹתֵב בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ זֶהֱרָ חִי (בְּרֵאשִׁית דָּף רט"ו ע"ב): פְּעַם אַחַת בְּחֹג הַשְּׁבֻעוֹת בְּשֵׁנַת תַּקְע"א לְפָרְט, הִתְחִיל מוֹרֵי דוֹדֵי רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ [הַעֲטָרַת צְבִי] לְהִתְפַּלֵּל קִדָּם הַנֶּץ הַחֲמָה, וְעָמַד בְּתַפְלַת לַחֵשׁ שֶׁל שְׁחָרִית שֶׁשָּׁה שְׁעוֹת, וְהָיָה שֵׁם בְּעַל הַבַּיִת אֶחָד [שְׁהִיָּה שְׁמוּ יוֹסֵף], וְאָמַר תְּהִלִּים עַד שְׁסִיִּם כָּל הַתְּהִלִּים, וְאַחֵר כְּךָ הִלֵּךְ לִישׁוֹן וּבָא לְבַיִת הַמְּדַרְשׁ וַעֲדָן לֹא סִיִּם הַצְּדִיק תַּפְלַת הַלַּחֵשׁ, וּבַעַת הַסְּעָדָה לֹא נָתַן לוֹ הַמְּשָׁרֵת לְאָכַל כְּרָאוּי, וְהָיָה יוֹשֵׁב בְּאַיְזָה זְוִית, וְאָמַר לְהַמְּשָׁרֵת, רַבִּי מִצַּעַר אוֹתְנוּ בְּאַרְכִּיּוֹת, וְאַתָּה בְּמִנְיַעַת הַמֶּאֱכָל, וְשָׁמַע הַעֲטָרַת צְבִי זֹאת, לִקַּח כּוֹס שֶׁל יַיִן וְנָתַן לוֹ, וְאָמַר: יוֹסֵף אַתָּה אוֹמֵר שְׂאֵנִי מִצַּעַר אוֹתְךָ, הַתַּדַּע שֵׁיִשׁ כָּאֵן אֵיזָה מֵאוֹת בְּנֵי אָדָם, וְאַנִּי צָרִיךְ לְתַקֵּן לְכָל אֶחָד תַּקּוֹן נֶפֶשׁוֹ וְכָל הַצְּטֻרְכוֹתוֹ מִהַחֵל וְעַד גְּמִירָא. הַאֲמַת שְׁהִנְחַת בְּבִיתְךָ שְׁנֵי יְלָדִים בְּרִיאִים, וְהַיּוֹם נִחְלוּ שְׁנֵיהֶם, הָאֶחָד נִחְלָה שְׁהִיָּה קְרוֹב לְמוֹת, וּבְתַפְלַתִּי פְעַלְתִּי שְׁהַמְשַׁכְתִּי לוֹ חַיִּים, וְתַהֲלָה לְאֵל חֲזוֹר לְאַיְתְּנוּ, וְהַשְּׁנִי לֹא הִשְׁגַּחְתִּי כָּל כְּךָ וְהוּא כְּעַת בְּסִפְנֵה גְדוּלָה. וְנִתְּבַהֵל זֶה הָאִישׁ, וְתַכְּךָ בְּמוֹצָאֵי יוֹם טוֹב אֶץ לְבִיתוֹ, וְהָיָה מִכֶּן כְּמוֹ שְׂאֵמֵר לוֹ הַעֲטָרַת צְבִי.

ח. הַעִיד עַל עֲצָמוֹ, שְׁהַכְּנִיעַ אֶת הַשֵּׁר שֶׁל אוֹנְגָּאָרְוֹ, וְעִשָּׂה לוֹ חֲרִץ בְּמִצְחוֹ.

ט. אַרְעֵ שְׁבָאוֹ אֵלָיו מֵאוֹת מִשְׁפָּחוֹת בְּבִכְיָה גְדוּלָה, שְׁהַשֵּׁר גָּזַר עֲלֵיהֶם גְּזֵרָה שְׂאֵסוֹר לָהֶם לְדוֹר בְּכַפְּרִים, אֲלֵא מְכַרְחִים לְגוֹר בְּתוֹךְ הָעִיר, וְכָל פְּרִנְסָתָם הוּא מִהַכְּפָרִים. הֵמָּה בְּכוֹ לְפָנָיו שִׁירְחַם עֲלֵיהֶם לְבַטֵּל הַגְּזֵרָה הָרַעָה. אָמַר לָהֶם הַעֲטָרַת צְבִי, לִינוּ פֹּה הַלִּילָה וּבּוֹאוּ לְפָנַי בְּבִקְרָה, וְכֵן עֲשׂוּ.

בְּבִקְרָה כְּשִׁבְאוּ אֵלָיו, אָמַר לָהֶם: בְּלִילָה זֹאת הִיְתָה לִי עֲלִית נִשְׁמָה, וְהִלְכְתִּי לְתַנְאִים, אִמּוֹרָאִים, רַבָּנָן סְבוֹרָאִי, וְכֻלָּם אֶמְרוּ שֶׁכֵּן צָרִיךְ לְהִיּוֹת שְׁתַּדּוּרוֹ בְּתוֹךְ הָעִיר, לְפִי שֶׁבְּכַפְּרִים אֵין מִנְיָנִים, וְאֵין שׁוּמְעִים קִדְשָׁה וּבְרָכוֹ, וְאֵין שֵׁם מִקּוּהָ. רַק הַתְּנָא הָאֶלְקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי אָמַר שְׂאִי אֶפְשָׁר לְגָזֹר זֹאת:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שָׁאם יסע יהודי דָּרָךְ כְּפָר וְלֹא יִהְיֶה עִמּוֹ טְלִית וּתְפִלִּין, אוּ פֶת לֶחֶם לְסַעֵד לְבוֹ, מֵאִין יִחַק?, וְאָמְרוּ בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה, שִׁישְׁאָלוּ פִי צְדִיק אֲשֶׁר נִמְצָא עַדִּין בְּעוֹלָם, עֲנֵה רִשְׁבִי"י הֲלֹא יֵשׁ כָּאן רַבִּי הַעֲרִשְׁלֵעַ זִידִיטְשׁוֹבֵעֵר, נִשְׁאֵל אֶת פִּי, וְשִׁאָלוּ אוֹתִי, וְאָמַרְתִּי כְּרִשְׁבִי", וְעַתָּה סַעוּ לְבִיתְכֶם לְשָׁלוֹם, כִּי הִשֵּׁר שְׁגוֹר גְּזֵרָה זֹאת מֵת פְּתָאם וּכְבָר בְּטֵלָה הַגְּזֵרָה, וְכָךְ הָיָה.

י. רבינו רבי אליעזר צבי מקאמארנא בהקדמתו לספר הקדוש זהר חי (מאביו הקדוש רבינו מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מקאמארנא זי"ע), מספר שפעם אחת ראה העטרת צבי בחלום הלילה, שנכנס להיכל של רבינו הבית יוסף, וראה הרבה תלמידי חכמים יושבים במתיבתא זו של רבינו הבית יוסף, ובתוכם היה יושב אחיו הרב הקדוש רבינו אלכסנדר סענדר מקאמארנא זי"ע, וכשנכנס העטרת צבי עמד הבית יוסף מכסאו, ואמר "ברוך ה' רבי הערשעלע זידיתשובער", ובקש מהעטרת צבי שיאמר דבר תורה, השיב העטרת צבי, כאן יושבים תלמידי חכמים גדולים שעוסקים בנגלות התורה, ואני כל עסקי בסודות התורה, אבל אף על פי כן אגיד לכם דבר חדוש אחד על פרשתנו זו פרשת ויגש, ואמר: כתיב (בראשית מ"ז י"ד) וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר אשר הם שברים, ואמרו חז"ל (פסחים ק"ט ע"א) שיוסף לקט כל כסף וזהב שנמצא אז בכל העולם, וקשה הלא בין הכסף וזהב היו גם צלמים ועבודה זרה, והאיך התר ליוסף לקח עבודה זרה שלהם, הלא הילכתא היא (ביורה דעה סימן קל"ט ס"א) שאסור להנות מעבודה זרה, לזה מסים הפתוב בשבר אשר הם שברים, הינו לשון שבירה וכתיתה, שהעכו"ם בעצמם שברו את הצלמים קדם שנתנום ליוסף, וההלכה היא (שם סימן קמ"ו ס"א) שאם העכו"ם בעצמו מבטל העבודה זרה שלו מכל וכל, מתר לישראל להנות ממנו. כה אמר העטרת צבי שם. על זה ענה הבית יוסף להעטרת צבי, "טוב דברתם וחדשתם בתורה".

יא. אחר כך אמר הבית יוסף בזה הלשון: אחיך רבי סענדר היושב כאן בקש אותנו לומר לך שיש לו בן קטן בעולם העשירה, [הלא הוא הרב הקדוש רבינו מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מקאמארנא זי"ע], ואין מי שישגיח עליו

(איוב כד) וְעֵין נוֹאֵף שְׁמֶרָה נֶשֶׁף. דְּהָא כְּדִין אִיהוּ זְמַנָּא לְשִׁלְטָאָה. לְכָה גְרוּה דוּדִים, נֶהֱךָ פְחָדָא, הָא אָנָא עֲמָךְ, דְּהָא עַד כַּעַן אַתְּ רַבְיָא אַנְתָּ בַחִילְךָ, אִי הַשְׁתָּא לֹא תַתְעַנַּג גְּרַמְךָ, אִימַתִּי, כִּד תְּהֵא סִיב, הַשְׁתָּא הוּא זְמַנָּא. מָאי טַעְמָא. כִּי אֵין הָאִישׁ בְּבִיתוֹ, דָּא יֵצֵר טוֹב, דְּלֹא שְׂרִיא הֶכָא בְּגוּרוֹךְ, וְלֹאוּ אִיהוּ זְמַנָּא, הֶלֶךְ בְּדַרְךָ מְרַחוּק, דְּלֹא שְׂרִיא בְּכַר נֶשׁ, אֶלֹא בְּדַרְךָ מְרַחוּק, כִּד אִיהוּ מַתְלִיסַר שְׁנִין וְלַהֲלָאָה. וְלֹאוּ כְּכַל כִּר נֶשׁ, וְאַנָּא קָאִים עֲמָךְ מִיּוֹמָא דְאַתְיְלִידַת, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (בראשית ד) לַפְתַּח חֲטָאת רוּבִיךָ. וְהַשְׁתָּא דַּאנְתָּ רַוּוּק, הַשְׁתָּא זְמַנָּא לֶךְ לְאַתְעַנְגָּא גְרַמְךָ.

צָרוּר הַכֶּסֶף לְקַח בִּירוֹ, (משלי ז) לְסַלְקָא לְעִילָא, וְלֹא תַעֲפֹבָא תַמָּן (כ"א וְלֹא תַעֲנַנָּא). לְיוֹם הַכֶּסֶף יָבֹוא בֵּיתוֹ, אִימַת יָבֹא לְקַבְלֵיהָ, לְיוֹם הַכֶּסֶף דְּאִיהוּ יוֹמָא דְדִינָא, לְאַשְׁגַּחַא בְּדִינָא, דְכַתִּיב (תהלים פא) בְּכֶסֶף לְיוֹם חֲגָנוּ. בְּזְמַנָּא דְאַצְטְרִיף בַּר נֶשׁ לְאַתְעַנְגָּא בְּעֵלְמָא, וְלֹא תַהֲנִי בֵיהּ, אַתְרַחֲקָא מְגִיָּה. וּבְזְמַנָּא דְשְׂרִיא דִינָא בְּעֵלְמָא, כְּדִין אַתִּי לְגַבִּיָּה לְמַעַבְד עַמִּיָּה דִינָא, וְעַל דָּא הִטַּתוּ בְּרַב לְקַחַה וְגו'. עַד יַפְלַח חֵץ כְּבִדּוֹ. זְכָאִין אֵינוּן צְדִיקֵינָא, דִּידְעִין אַרְחִין קְדִישִׁין, לְמַתְּף בְּהוּ, וְלֹא יִסְטוּן לִמְיַנָּא וְלִשְׁמַאֲלָא, זְכָאִין אֵינוּן בְּעֵלְמָא דִין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

הַיְבָרְא שְׁבִיעָאָה. הֲדָא הוּא הַיְכָלָא דְשְׁמַרִי דְחַמְרָא, לְאַתְרוּוָּאָה בֵּיהּ. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בראשית ט) וַיִּשֶׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל. סְחִיטָא דְכָל אֵינוּן עֲנַבִּין, כְּלָהוּ עֲנַבִּין בִּישִׁין, הֶכָא אִיהוּ סְחִיטָא דְלַהוּן. וְדָא אִיהוּ (תהלים עה) יַיִן חֲמַר. שְׁמַרִים דְחַמְרָא דְלִית מָאן דְשְׁתִּי מְגִיָּה, דְלֹא גְרִים מוֹתָא לְגְרַמִּיָּה. מִיַּינָא דָּא, אֲטַעֲמַת חֲוָה לְבַעֲלָהּ, וְעַאלַת לִיהּ בְּהַיְכָלָא

שְׁכַתוּב (איוב כד) וְעֵין נֹאֵף שְׁמֶרָה נֶשֶׁף. שְׁהַרִי אִזּוּ הוּא הַזְמַן לְשִׁלְטָא. לְכָה גְרוּה דוּדִים, נֶהֱךָ פְחָדָא, הָרִינִי עֲמָךְ. שְׁהַרִי עַד עַכְשָׁו אַתָּה עֲלַם אַתָּה בְּכַחְךָ, אִם לֹא תַעֲנַג אַתְּ עֲצַמְךָ עַכְשָׁו, אִזּוּ מְתִי? כְּשִׁתְּהִיָּה זְמַן?! עַכְשָׁו זֶה הַזְמַן! מָה הַטַּעַם? כִּי אֵין הָאִישׁ בְּבִיתוֹ. זֶה יֵצֵר הַטוֹב, שְׁלֹא שׁוּרְהָ פֶאן כְּתוּבָה, וְאֵינוּן הַזְמַן. הֶלֶךְ בְּדַרְךָ מְרַחוּק - שְׁלֹא שְׂרִיא בְּכַדָּם אֶלֹא בְּדַרְךָ מְרַחוּק, כְּשִׁהוּא מְשַׁלֵּשׁ עֲשָׂרָה שָׁנִים וְמַעֲלָה, וְלֹא בְּכַל אֶדָם, וְאַנִּי עוֹמֵד עֲמָךְ מִיּוֹם שְׁנוּלְדַתְּ, זֶהוּ שְׁכַתוּב (בראשית ד) לַפְתַּח חֲטָאת רוּבִיךָ. וְעַכְשָׁו שְׁאַתָּה רַוּוּק, עַכְשָׁו הַזְמַן לְעַנַּג אַתְּ עֲצַמְךָ. צָרוּר הַכֶּסֶף לְקַח בִּירוֹ (משלי ז), לְעִילוֹת לְמַעֲלָה וְלַהֲתַעֲפֹב שָׁם (וְלַהֲתַעֲנַג). לְיוֹם הַכֶּסֶף יָבֹוא בֵּיתוֹ, מְתִי יָבֹא כְּנַגְדּוֹ? לְיוֹם הַכֶּסֶף, שֶׁהוּא יוֹם הַדִּין לְהַשְׁגִּיחַ בְּדִין, שְׁכַתוּב (תהלים פא) בְּכֶסֶף לְיוֹם חֲגָנוּ. בְּזְמַן שְׁצַרְיָךְ אֶדָם לְהַתְעַנַּג בְּעוֹלָם וְלַהֲנוּת בּוֹ - מִתְרַחֲק מִמְּנוּ. וּבְזְמַן שְׁשׁוּרְהָ הַדִּין בְּעוֹלָם, אִזּוּ בֹא אֵלָיו לְעִשׂוֹת עִמּוֹ דִין. וְעַל כֵּן, הִטַּתוּ בְּרַב לְקַחַה וְגו'. עַד יַפְלַח חֵץ כְּבִדּוֹ. אֲשְׁרֵיהֶם הַצְדִיקִים שְׁיֹדְעִים דְרָכִים קְדוּשִׁים לְלַכַּת בְּהֶם, וְלֹא יִסְטוּ יַמִּין וּשְׂמָאל. אֲשְׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

הַיְבָרְא הַשְׁבִּיעִי. זֶהוּ הַיְכָלָא שְׁמַרִי הַיַּיִן לְרוּת בּוֹ, כְּמֹו שְׁנַאֲמַר (בראשית ט) וַיִּשֶׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל. סְחִיטַת כָּל אוֹתָם הַעֲנַבִּים, כָּלֶם עֲנַבִּים רְעִים. כָּאן הִיא הַסְחִיטָה שְׁלֵהֶם, וְזֶהוּ (תהלים עה) יַיִן חֲמַר. שְׁמַרִים שְׁל יַיִן שְׁאִין מִי שְׁשׁוּתָה מִמְּנוּ, שְׁלֹא גְרַם מוֹת לְעֲצָמוֹ. מִן הַיַּיִן הַזֶּה הִטַּעֲמָה חֲוָה אֶת בְּעֵלָהּ וְהַכְנִיסָה אוֹתוֹ לְהַיְכָלָא הַזֶּה. שְׁשִׁינוּ, סְחִטָה

ענבים ונתנה לו, ונרמה מות לו
ולכל העולם אחריו.

בהיבך הנה עומדות כל אותן
הנשמות הטמאות שיורדות לכל
אותם שנובקים בצד הנה, ואותה
רוח שיורדת לכל אותם שמצדה,
מכאן יוצאים. כמו שהם סטו
דרךם בעולם הנה והשתדלו
בזנות במקום שלא צריך
להתרחק מדרך האמת. ואז, כמו
שהוא נדבק באותו צד של יצר
הרע בזנות, כך גם יוצאת
מהיכל הנה רוח טמאה לטמא
אותו, ולכן שיוצא משם.

ואתו הן נקרא ממזר, שכא מצד
של אל זר. כמו שהוא נמצא
באותה תאנה ובאותה זנות
באותו צד של יצר הרע, כך גם
מושך לאותו בן רוח טמאה
אחרת, שמטמאת, וכלם מעידים
עליו שהוא ממזר, וכך כל מעשיו
יצדדו באותו גון מש.

מהיבך הנה יוצאת רוח אחת
שממנה על אותן רוחות
שנקראות צפוני. וסימנה - (משלי
כז) צפניה צפן רוח. וזהו הממנה
על זה. והיכל השביעי הנה כנגד
אותו שם שנקרא (יחזקאל לא) ארץ
תחתית. ועל זה כתוב, (ויאל ב) ואת
הצפוני ארחיק מעליכם.

באן היא נקדה אחת שעומדת
לפני ולפנים, ומכאן יוצאות כל
רוחות אחרות שמשוטטות
בעולם ושולטות בעולם הנה בכל
אותם דברים ומעשים שנמסרו
לצד השמאל. ומכאן יוצאים כל
אותם זיקים וניצוצות שדועכים
מיד, לזהטים ודועכים, ומאלה
יוצאות רוחות אחרות ששטות
בעולם ומשתפפות עם אותן
שיוצאות מתוך תהום רבה. והוא זה
ההיכל, כמו שנאמר (תהלים לו)

דא, דתנינן, סחטה ענבין, ויהיבת ליה,
וגרימת מותא ליה, ולכל עלמא אבתריה.

בהיבך דא, קיימן כל אינון נשמתין
מסאבין, דנחתי לכל אינון די

בסטרא דא מתדבקין, וההוא רוחא דנחמא
לכל אינון די מסטרהא, מהכא נפקי. פגוונא
דאינון סטו ארתיהו בהאי עלמא, ואשתדלו
בזנותא, באתר דלא אצטריך, לאתרחקא
מארח קשוט. פדין, כמה דאיהו אתדבק (ד)
רס"ח ע"א) בההוא סטרא דיצר הרע בזנותא, הכי
נמי נפיק מהיכלא דא רוחא מסאבא, לסאבא
ליה, ולברא דנפיק מתמן.

וההוא ברא אקרי ממזר, דאתי מסטרא דאל
זר. כמה דאיהו אשתכח בההוא

תיאובתא, ובההוא זנותא בההוא סטרא דיצר
הרע, הכי נמי משיף לגביה דההוא ברא רוחא
אחרא מסאבא, דסאיב, וכלא סהדין עליה
דאיהו ממזר, והכי כל עובדיו וסטרוי בההוא
גוונא מש.

מהיבך דא נפיק חד רוחא, די ממנא על
אינון רוחין דאקרי צפוני. וסימנה,

(משלי כז) צפניה צפן רוח. והאי איהו ממנא על
דא. והאי היכלא שביעאה, לקבל ההוא שמא
דאקרי (יחזקאל לא) ארץ תחתית. ועל דא כתיב,
(ויאל ב) ואת הצפוני ארחיק מעליכם.

הכא איהו נקודה חדא, דקיימא לגו בגו,
ומהכא נפקי כל אינון רוחין אחרנין
דשטאן בעלמא, ושלטין בהאי עלמא, בכל
אינון מלין ועובדין, דאתמסרו בסטרא
דשמאלא. ומהכא נפקי כל אינון זיקין
נציעין, דמתדעכי לאלתר, להטי ומתדעכי.
ומאלין נפקין רוחין אחרנין, דשטיין בעלמא,

ומשתתפי לאינון דנפקו מגו תהומא רבא. ואיהו האי היכלא, כמה דאת

משפטיך תהום רבה. ואותן רוחות שלא נמסרו להתגשם בעולם, ונראות ואינן נראות, נראות כמו שנתבאר.

ואחר כך אותן רוחות שמשוטטות בעולם, ואלה עומדות להרחיש נסים לבני אדם, משום שאלה לא עומדים בטנפת של טמאה כל כך כמו האחרים, ורוח אחת ממנה עליהן, ונקראת נסיר"א, שהתנפרה מאותם צדדים שטמאים יותר, ואלו פורחים באויר ומרעים לצד שלהם, כדי לעשות נסים לאותם שבצד הקדשה.

ומהרוח הזו שנספרה, שנקראת נסיר"א, ממנה יוצאים כמה צדדים אחרים נפרדים למיניהם, וכלם עומדים שליחים בעולם, כל אחד כראוי לו, עד שהתמנו למטה מלכים ושרים, ואין להם קיום תמידי כאותם האחרים שלמעלה.

בהיכל הזה הדבקות של צד הטמאה וכל אותן התשוקות הטמאות, ומטמאות את העולם. זהו שעתידי להוציא אש בכל רגע ושעה, ואין מי שעומד לפניו. מכאן יוצאת אש של רוח חזקה למטה לדון בה את רשעי העולם, ומכאן יוצאת רוח לזהטט שהיא אש ושלג, שנקראת צלמון, כמו שנאמר (תהלים סח) תשלג בצלמון. בהיכל הזה קיימים ארבעה פתחים שנפרדים לארבעה צדדים לחוץ, ואלו אוזנים ולא אוזנים בצד הקדשה. לא נאחו, אלא שגראה באותם הפתחים אור שמאיר, והוא מקום שמתקן בכל פתח ופתח לאותם חסידי שאר העמים, אותם שלא הרעו לישראל והשתדלו עמהם באמת. אלו עומדים בפתחים ונחים שם

(מהצד הזה, ונחים מהצד הזה).

אמר (תהלים לו) משפטיך תהום רבה. ואינן רוחין דלא אתמסרו למגלם בעלמין, ואתחזון ולא אתחזון אתחזון כמה דאתמר.

ולביתר אינן רוחין דשטיין בעלמא, ואלין קיימי למרחש נסין לבני נשא. בגין דאלין לא קיימין בטנופא דמסאבא כל כף פאתרנין. וחד רוחא ממנא עליהו, ואקרי נסיר"א, דאיהו אתנסר מאינן סטרין דמסאבו יתיר, ואלין פרחי באוירא, ואבאישו לסטרא דלהון, בגין למעבד נסין לאינן די בסטרא דקדושה.

ומהרוחא דא דאתנסר, דאקרי נסיר"א, מגיה נפקי כמה סטרין אחרנין, מתפרשן לזנייהו, וכלהו קיימאן שליחאן בעלמא, כל חד כדקא חזי ליה, עד דאתמנון לתתא מלכין וסרכין. ולית לון קיומא תדיר, כאינן אחרנין דלעילא. בהיכלא דא אתדבקותא דסטר מסאבא, וכל תיאובתין מסאבין, ומסאבי לעלמא. האי איהו זמין לאפקא בכל רגעא ושעתא אשא, ולית מאן דקאים קמיה. מהכא נפיק אשא דרוחא תקיפא לתתא, לאתדנא ביה חייבי עלמא. ומהכא נפקא רוחא מלהטא, דאיהו אשא ותלגא, דאקרי צלמון.

כמה דאת אמר (תהלים סח) תשלג בצלמון. בהיכלא דא, קיימאן ארבעה פתחין, דמתפרשן לארבע סטרין לבר. ואלין אחדין ולא אחדין בסטרא דקדושה. לא אתאחד, אלא דאתחזי באינן פתחין נהורא דנהיר, ואיהו אתר דמתתקן בכל פתחא ופתחא, לאינן חסידי דשאר עמין, אינן דלא אבאישו לון לישראל, ואשתדלו עמהון בקשוט. אלין קיימי באלין פתחין, ונייחי

תמן. (נ"א מהאי סטרא ונייחי מהאי סטרא).

בפתחא דהאי היכלא באמצעייתא, לבר, שית פתחין דמתאחדי בהאי היכלא, וכלהו אחדין ביה. הקא אית פוין פתיחין, לסטרא דנהורא קדישא, ואינון דוכתיין מתתקני למלכי שאר עמין, אינון דלא עאקו לון לישראל, ואגיננו עלייהו תדיר. אלין אית לון יקר בגיניהון דישראל, ואתהנו בההוא אפלה דאינון יתבין, מגו נהורא דנהיר מסטרא דקדושה. כמה דאת אמר, (ישעיה יד) כל מלכי גוים כלם שכתבו בכבוד.

בפתח היכל הזה באמצע, לחוץ, ששה פתחים שגאחזים בהיכל הזה, וכלם אחוזים בו. כאן יש חלונות פתוחים לצד של האור הקדוש, ואותם מקומות מתקנים למלכי שאר העמים, אותם שלא הציקו לישראל, והגנו עליהם תמיד. לאלה יש כבוד משום ישראל, ונהנים באותה האפלה שבה יושבים מתוך אור שמאיר מצד הקדשה, כמו שגאמר, (ישעיה יד) כל מלכי גוים כלם שכתבו בכבוד.

ואי עבדו עאקו לישראל, או דחיקו לון. כמה אינון דאחדין בהו, ודיינין להו לתתא תלת זמנין ביומא, מפמה דינין משניין אלין מאלין, לאינון מלכין דעאקו להו, דאתדנו בההוא עלמא בכמה דינין. וכל יומא ויומא סהדין סהדותא עלייהו דישראל, ועל מהימנותא דלהון, ונחתי לתתא ואתדנו תמן. זכאין אינון ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

ואם עשו צרות לישראל או שדחקו אותם, כמה הם שאוחזים בהם, ודנים אותם למטה שלש פעמים ביום בכמה דינים משנים אלה מאלה, את אותם מלכים שהציקו להם, שגדונו באותו העולם בכמה דינים, וכל יום ויום מעידים עדות על ישראל ועל אמונתם, ויורדים למטה ונדונים שם. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

עד הקא שבע היכלין, מדורי דסטרא מסאבא, מסטרא דנחש. זכאה חולקיה מאן דאשתזיב מניה, ומלחישותיה, דלא יתנשיף מניה, ולא גטיל ביה ארסא, דימות ביה. (ד) (ט"ח ע"ב) מפל סטרין אית לאסתמרא מיניה, מעילא ומתתא. מאן דישתזיב מרישא, לא ישתזיב מזנבא. פד אכיה רישא, זקיף זנבא, מחי וקטיל.

עד כאן שבעה היכלות, מדורי צד השמאה מצד הנחש. אשרי חלקו של מי שנצל ממנו ומלחישתו שלא יתנשף ממנו ולא גטיל בו ארס, שימות בו. יש להשמר ממנו מכל הצדדים, מלמעלה ומלמטה. מי שנצל מהראש, לא ינצל מן הזנב. כשמוכרף ראש, זוקף את הזנב, מכה והורג.

ועם כל דא, (קהלת י) אם ישוף הנחש בלא לחש. כמה דתנינן, גטיל רשו ואפיק נשמתא. בגין כף אצטריף ליה לבר נש לאסתמרא, דלא יחוב קמי קדשא ברין הוא, בגין דלא ילחישו ליה לההוא חוץ דינשוף ויקטל. (כ"א)

ועם כל זה, (קהלת י) אם ישוף הנחש בלא לחש. כמו ששנינו, גטיל רשות ומוציא נשמה. משום כף צריך אדם להשמר שלא יחטא לפני הקדוש ברוך הוא, כדי שלא ילחשו לו לאותו נחש שינשף ויגרוג. (אשריהם אותם צדיקים שידעים דרכים קדושות ללכת בהן, שלא ללכת אחר

זכאין אינון צדיקניא דרעין ארסין קדישין למייהו כהו דלא למייהו כתר ההוא חוץא סטרא אחרא מסאבא ומתפרשי

אותו נחש רע, הצד האחר השמא, ונפרדים ממנו
ולא מתפתים אחריו. אשריהם בעולם הזה,
אשריהם בעולם הבא.

וַיִּצַד ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפֵר
מִן הָאֲדָמָה (בראשית ב). עֹפֵר הוּא,
ולא חמור, עֹפֵר הוּא, וְיָשׁוּב לְעֹפֵר,
כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר (שם א) כִּי עֹפֵר אֶתָּה
וְאֵל עֹפֵר תִּשׁוּב, (לאחר שחטא נעשה
מוזן לנחש, ולפיכך וכו') אֲחֵר שֶׁחֲטָא.
וּמִשׁוּם כֶּף כְּתוּב עַל הַנְּחֹשׁ, (שם)
וְעֹפֵר תֹּאכַל כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ, עֹפֵר זֶה
הוּא אָדָם, שֶׁכְּתוּב כִּי עֹפֵר אֶתָּה
וְגו'. וּמִשׁוּם כֶּף כְּתוּב עֹפֵר וְלֹא
כְּתוּב אֲדָמָה וְלֹא חֲמֹר, וְכָתוּב
(ישעיה סה) וְנָחַשׁ עֹפֵר לְחֹמוֹ.

עַד שִׁיתְעוּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְיַבְעַר אֶת אוֹתָהּ רֵיחַ טְמֵאָה מִן
הָעוֹלָם, שֶׁכְּתוּב (שם כה) בַּלַּע הַמּוֹת
לְנִצָּח וְגו'. וְיָקִים אֶת אוֹתוֹ עֹפֵר
וְיַעִיר אוֹתוֹ לְשִׂמְחָה בְּעוֹלָם,
שֶׁכְּתוּב (שם כו) הַקִּיצוּ וְרַגְנּוּ שְׂכָנֵי
עֹפֵר וְגו'.

כְּתוּב (בראשית א) וְהַנְּחֹשׁ הָיָה עָרוֹם,
וְהָרִי בְּאָרְנוֹ. אֲבָל הַצַּד שְׂרוּכָב
עָלָיו נוֹתֵן לוֹ כַח לְשַׁלֵּט וּלְפַתּוֹת
וּלְהִשְׁטִין. וְזֶהוּ סוּד הַזְּכָר, שֶׁהָרִי
הַזְּכָר שׁוֹלֵט עַל הַנְּקֵבָה וְנוֹתֵן בָּהּ
כַח. הַשֶּׁמֶשׁ וְהַלְבָּנָה מְשַׁמְשִׁים
כְּאֶחָד, וְלֹא נִפְרָדִים לְעוֹלָמִים.
חֲשָׁף וְאֶפְלָה מְשַׁמְשִׁים כְּאֶחָד.
הוּא חֲשָׁף וְהִיא אֶפְלָה, כְּמוֹ
שְׁנָאֵמַר, (שמות י) וְהִיא חֲשָׁף אֶפְלָה.
חֲשָׁף וְעָרְפֵל. מִשׁוּם שֵׁשׁ חֲשָׁף
וְיֵשׁ חֲשָׁף.

שְׁנִינּוּ מִי שְׂרֹאָה גָּמַל בְּחֹלּוֹמוֹ,
מִיָּתָה נִגְזְרָה עָלָיו וְנִצַּל מִמֶּנָּה,
מִשׁוּם שֶׁהוּא צַד הַטְּמֵאָה, וְזֶהוּ
(בראשית א) קֶץ כֹּל בְּשׂוֹר.

יִם אֶחָד הָיָה יוֹשֵׁב רַבִּי אֶלְעָזָר
לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר, קֶץ כֹּל בְּשׂוֹר הָיָה, הָאֵם
נִהְיָה מֵאוֹתָם קְרִבְנוֹת שֶׁהִיוּ
יִשְׂרָאֵל מְקַרְיָבִים עַל גְּבֵי הַמַּזְבֵּחַ
אוֹ לֹא? אָמַר לוֹ, כָּלָם הִיוּ נִהְנִים
כְּאֶחָד, לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה.

מִנִּיה וְלֹא אֶתְפָּתוּ אַבְתְּרִיה וְכֹאֵן אֵינּוֹן בְּעֵלְמָא דִּין וְכֹאֵן אֵינּוֹן בְּעֵלְמָא דְאַתָּי.

וַיִּצַר יי' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפֵר מִן הָאֲדָמָה.
(בראשית ב) עֹפֵר אִיהוּ, וְלֹא חֲמֹר. עֹפֵר
אִיהוּ, וְיָתוּב לְעֹפֵרָא. כְּמָה דְאַתָּה אָמַר, (בראשית ג)
כִּי עֹפֵר אֶתָּה וְאֵל עֹפֵר תִּשׁוּב. (ג'א לְבַתֵּר דְּחֲטָא אֶתְעֵבִיד
מִזְנָא לְנַחֵשׁ וּבְגִין כֶּף וְכו') לְבַתֵּר דְּחֲטָא, וּבְגִין כֶּף כְּתִיב
בֵּיה בְּנַחֵשׁ, וְעֹפֵר תֹּאכַל כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ. עֹפֵר דָּא
הוּא אָדָם, דְּכְתִיב כִּי עֹפֵר אֶתָּה וְגו'. וּבְגִין כֶּף
כְּתִיב עֹפֵר, וְלֹא כְּתִיב אֲדָמָה, וְלֹא חֲמֹר,
וְכְתִיב (ישעיה סה) וְנָחַשׁ עֹפֵר לְחֹמוֹ.

עַד דִּיתְעַר קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְיַבְעַר לְהַהוּא
רוּחָא מְסַאבָּא מְעֵלְמָא, דְּכְתִיב, (ישעיה כה)
בַּלַּע הַמּוֹת לְנִצָּח וְגו', וְיָקִים לְהַהוּא עֹפֵר,
וְיַתְעַר לִיה לְמַחְדֵי בְּעֵלְמָא, דְּכְתִיב (ישעיה כו)
הַקִּיצוּ וְרַגְנּוּ שְׂכָנֵי עֹפֵר וְגו'.

כְּתִיב (בראשית ג) וְהַנְּחֹשׁ הָיָה עָרוֹם, וְהָא
אוּקִימָנָא. אֲבָל סְטָרָא דְרָכִיב עָלֶיהָ,
יְהִיב לִיה חִילָא לְשַׁלְטָאָה, וּלְמַפְתִּי,
וְלֹא־סְטָאָה. וְדָא הוּא רְזָא דְדְכוּרָא, דְּהָא
דְכוּרָא שְׁלִיט עַל נְוִקְבָא, וְיְהִיב בָּהּ חִילָא.
שְׁמֵשָׁא וְסִיְהִרָא מְשַׁמְשִׁין כְּחֻדָּא, וְלֹא
מִתְפָּרְשִׁין לְעֵלְמִין, חֲשָׁף וְאֶפְלָה מְשַׁמְשִׁין
כְּחֻדָּא. אִיהוּ חֲשָׁף, וְאִיהוּ אֶפְלָה. כְּמָה דְאַתָּה
אָמַר (שמות י) וְהִיא חֲשָׁף אֶפְלָה. חֲשָׁף וְעָרְפֵל.
בְּגִין דְּאִית חֲשָׁף, וְאִית חֲשָׁף.

הֵנּוּ מֵאֵן דְּחֲמָא גָּמַל בְּחֵלְמִיָּה, מִיָּתָה אֶתְגַּזְרַת
עָלֶיהָ, וְאֶשְׁתִּיב מִיָּנָה. בְּגִין דְּאִיהוּ סְטָרָא
מְסַאבָּא, וְהָאִי אִיהוּ (בראשית ו) קֶץ כֹּל בְּשׂוֹר.

יִזְמָא חַד הָוָה יָתִיב רַבִּי אֶלְעָזָר קָמִיָּה דְרַבִּי
שְׁמַעוֹן, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָאִי קֶץ כֹּל
בְּשׂוֹר אֶתְהִי מֵאֵינּוֹן קְרִבְנִין דְּהוּוּ יִשְׂרָאֵל
מְקַרְבִּין עַל גְּבֵי מְדְבָחָא, אוֹ לֹא. אָמַר לִיה,
כֹּלָא הוּוּ מְסַתְּפְקֵי כְּחֻדָּא, לְעֵילָא וּלְתַתָּא.

ובא ראה, כהנים ולויים וישראלים, הם נקראים אדם עם חבור לאותם רצונות קדושים שעולים מתוכם, ואותו שם או כבש או אותה בהמה שמקריבים, צריך שטרם תקרב על המזבח, לפרש עליה את כל החטאים וכל העוונות וכל ההרהורים הרעים שעשה, ואז היא נקראת בהמה בכל, בתוך אותם חטאים ורעות והרהורים.

כמו שהקרבן לעזאזל, שכתוב (ויקרא טו) והתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגו' - כך גם כאן. וכשעולה על גבי המזבח, מגיע לו על כל אחד בפלגים. ומשום כך זה עולה למקומו, וזה עולה למקומו. זה בסוד אדם, וזה בסוד בהמה. כמו שנאמר, (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה'.

חביתין וכל שאר מנחות, לעורר רוח הקדש ברצון הכהן, ושירת הלויים, ותפלת ישראל. ובאותו הענין והשמן והקמח שעולים, נרוים ונהנים כל שאר בעלי הדיון שלא יוכלו לשלט באותו דין שנמסר להם, והכל בפעם אחת. בא וראה, הכל נעשה בסוד האמונה, להנות זה בזה, ולעלות למעלה מי שצריך עד אין סוף.

אמר רבי שמעון, הרימותי ידי בתפלות למעלה, שפשוהרצון העליון למעלה למעלה, עומד אותו רצון שלא נודע ולא נתפס לעולמים, הראש הנסתר יותר למעלה, ואותו ראש מוציא מה שמוציא, ולא ידוע. ומאיר מה שמאיר, הכל בסתר.

רצון המחשבה העליונה, לרדף אחריו ולהיות נאור ממנו. מסך אחד נפרס, ומתוך אותו מסך ברדיפת אותה המחשבה העליונה, מגיע ולא מגיע, עד

והא חזי, כהני וליויאי וישראל, אינון אקרון אדם, כהבורא דאינון רעותין קדישין, דסלקא מגווייהו. והוא אמרא, או כבשא, או ההוא בהמה, האי דקרבין, אצטריך עד לא אתקריב על מדבחה, לפרשא עלה כל חטאין, וכל חובין, וכל הרהורין בישין דעבד. וכדין ההיא, אתקרי בהמה בכלא, בגו אינון חטאין וכישין והרהורין.

בגוונא דקרפנא דעזאזל, דכתיב, (ויקרא טו) והתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגו', הכי נמי הכא. וכד סלקא על גבי מדבחה, מטו לה על חד תרין. ובגין כך, דא סלקא לאתריה, ודא סלקא לאתריה, דא ברזא דאדם, ודא ברזא דבהמה, כמה דאת אמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי'.

חביתין וכל שאר מנחות, לאתערא רוחא דקודשא, ברעותא דכהנא, ושירתא דליויאי, וצלותא דישראל. ובההוא תננא, ושמנא וקמחא דסליק, מתרוון ומסתפקי כל שאר מארי דדינין, דלא יכלי לשלטאה בההוא דינא דאתמסר לון, וכלא בזמנא חדא. תא חזי, כלא אתעביד ברזא דמהימנותא, לאסתפקא דא כדא, ולאסתלקא לעילא מאן דאצטריך, עד אין סוף.

אמר רבי שמעון, ארימית ידי בצלותין לעילא, דכד רעותא עלאה, לעילא לעילא, קיימא על ההוא רעותא דלא אתידיע, ולא אתפס לעלמין, רישא דסתים יתיר לעילא, וההוא רישא אפיק מה דאפיק, ולא ידיע. ונהיר מה דנהיר, כלא בסתימו.

רעו דמחשבה עלאה, למרדף אבתריה, ולאתנהרא מניה, חד פריסו אתפרס, ומגו ההוא פריסא ברדיפו דהיא מחשבה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוּל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוּל וְיַחְמוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוּל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוּל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
הזוהר
היומי

מחולק ל-354
ימות השנה

ספר
הזוהר
היומי

מחולק ל-354
ימות השנה

א
תשרי - חשון
סדר: בראשית
בראשית - מקץ

א
תשרי - חשון
סדר: בראשית
בראשית - מקץ